Midtsommer i en vestlandsk bygd / Til ”Nedstrands prinsesse”

Av Edmund Schilvold
Juni 2023 (redigert i juni 2025)

Det glimtet, *tindret* for mitt indre øye;
Noe husket, noe *hug-sett*, noe levet; noe levnet;
Et liv som *kunne* vært, et liv
Av mange, så *uendelig mange*, så …
mange sjanser, så mange *vidunderlige sjanser*
Forspilt, så mange veier som lå *åpne*
Og ikke kunne *vandres*, for *en* alene måtte velges,
En alene, av så mange *fortryllende spor*:
Jeg *kunne ikke* velge, for hvordan kunne jeg ha valgt
Bare *en* i myriadene av tindrende stjerner?
Så jeg elsket dem *alle*, og elsket dermed ingen
Slik jeg kanskje kunne gjort om
En alene hadde vært min Gud – nei,
Min *Gudinne*.

En sommerkveld, langt, *langt* vekke;
En kveld av *sommergrønt* og *gyllen sol*;
Av *junigrønt* og rødlig *gull*;
En aften langt, *langt* av gårde,
Mellom åser og innsjøer, fjorder og fjell;
En *romanse*; et *kyss* – *mange* kyss;
Høye og slanke planter *svaier* i kveldens lune bris;
Skulderlangt, gyllenblondt hår gløder gulhvitt i motlys fra nord;
Bladene *bever* og *hvisker*, som hjertene;
I de lange, varme skyggene;
Under glitrende kroner og ved skimrende vann

Møtes dunkledd hud, lik det nye løvet;
Himmelen *gløder*; himmelen *brenner*, og mørkner,
Og i *skyggelandet* som brer seg ut *under*,
Speiler lange innsjøer lyseblått og rosa, rødt og oransje,
Et sted *langt* vekke, *langt* av gårde,
Der inne i det *ukjente*, hvor mørket ikke når,
Selv når natten bringer *hvile* til *fyrige sjeler*,
Og *duggfallet* svaler *hjertenes ild*.

***